

jeugdige leeftijd verloor hij zijn ouders. Aanvankelijk kwam hij met zijn iets oudere broer in huis bij een zuster van zijn vader, gehuwd met ds. Van der Hoek, die zich vooral het lot van de minder bedeeden aantrok. Dominee hield er zulke radicale politieke denkbeelden op na dat hij Troelstra een stroopsmeerder van de bourgeoisie vond. Later werd hij opgevoed bij een oom van moederszijde. Het opvoeden zal allesbehalve eenvoudig geweest zijn want hij liep niet gemakkelijk in het gareel. Als jongen al was De Vries de vrije vogel die hij altijd is gebleven. Het is dan ook zeer de vraag of het beroep van de oom – rechter – hem bewogen zal hebben de juridische studie op te vatten.

Na zijn promotie in Leiden in 1907 vestigde De Vries zich als repertitor in staats- en strafrecht. In 1913 werd hij ambtenaar bij de Raad van State, in 1925 hoogleraar in het staats- en administratief recht aan de Nederlandsche Handelshoogeschool te Rotterdam, een functie die hij tot de daarvoor gestelde pensioengerechtigde leeftijd zou vervullen. Zo achter elkaar gezet een achtenswaardige carrière, maar nauwelijks uitzonderlijk.

Toch was De Vries een uitzonderlijk mens. Hij was het reeds naar het uiterlijk: in kleding, in stem, ook in beweeglijkheid en vitaliteit. Grillig en onberekenbaar in gedrag, kwajongensachtig soms, roekeloos in zijn houding tegenover de bezetters, geen eigenschappen die men het eerst verwacht bij iemand die de reputatie van hoogleraar in het staatsrecht heeft op te houden. Het zijn wellicht juist de minder conventionele eigenschappen die De Vries' werk als hoogleraar en zijn optreden in zovele staatscommissies een eigen betekenis hebben gegeven.

Er was ook een andere kant aan De Vries. Hij was zich voortdurend bewust van de eis aan alle beoefenaren van het recht gesteld; ieder het zijne te geven. Zijn bewogenheid met het lot van hen die in moeilijkheden verkeerden, zijn behoefte om te helpen rechtekken wat maatschappelijk scheef gegroeid was, kenmerken hem evenzeer. Misschien werkte bij hem toch iets na van al die rechtsgeleerden en predikanten die onder zijn voorvaderen te vinden zijn.

Ieder het zijne geven. Dat hield voor De Vries in, het oordeel over personen en gebeurtenissen zoveel mogelijk aan feitelijke gegevens te toetsen en anderen de gelegenheid te geven van hun zienswijze blijk te geven. Het is daarom niet toevallig dat in de